

ΕΡΩΤΙΚΗ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΛΩΜΟΣ

Εισαγωγή: εισάγει χρόνον
εἰς τὴν γῆν τῶν Παρθενίων.

νηκοσά τέσσαρα καὶ χίλια,
ποῦ θὰ ᾿βγούν λαοὶ μὲ περικλήματα.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.

Σδρομὴ γὰρ κάθε χρόνον—ὁ κτὼ φράγκα εἶναι μόνον.

Γιάνν τὰ ξένα ὅμως μέρν—ὁ ἐκα φράγκα καλ' ὅτ' ὀχέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμποῦ» ἀνελλιπῇ
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμὴν κ' ὅποιος ἀπ' ἐξω θέλει
δὲν θὰ πληρώνη δι' αὐτὰ ταχυδρομείων τέλιν.

Εἰκοστὴ καὶ τετάρτ' Ἰουλίου
καὶ βροντὴ τοῦ κλεινοῦ Βασιλείου.

Ποῦντος ὀκτακόσα καὶ πενήνταξήν,
καὶ ὅτ' ἐν τῇ Σπάρτῃ αἶμα φαίνεται θὰ τρέξη.

Πόλεμος Σπάρτης νέος κ' ὁ κόσμος κεχνηαῖος.

πολεμεῖτε γὰρ τσιφλίκια
τῶν γαμπρῶν καὶ τῶν κουνιάδων.

Μάρσ' ἐπὶ τὴν γῆν τὴν πολεμίαν
καὶ ταχθῆτε ἐπὶ τὴν γραμμὴν....
μὴν ἀφήσετε καὶ μίαν
νὰ σὰς πάρουν σπιθαμὴν.

Νέον τῆς Ἑλλάδος κλέος
φθάνει μέχρι τοῦ Γαλαῦ....
χαῖρε, γῆ τοῦ Βασιλείου,
τοῦ δυσμόρφου καὶ χολοῦ.

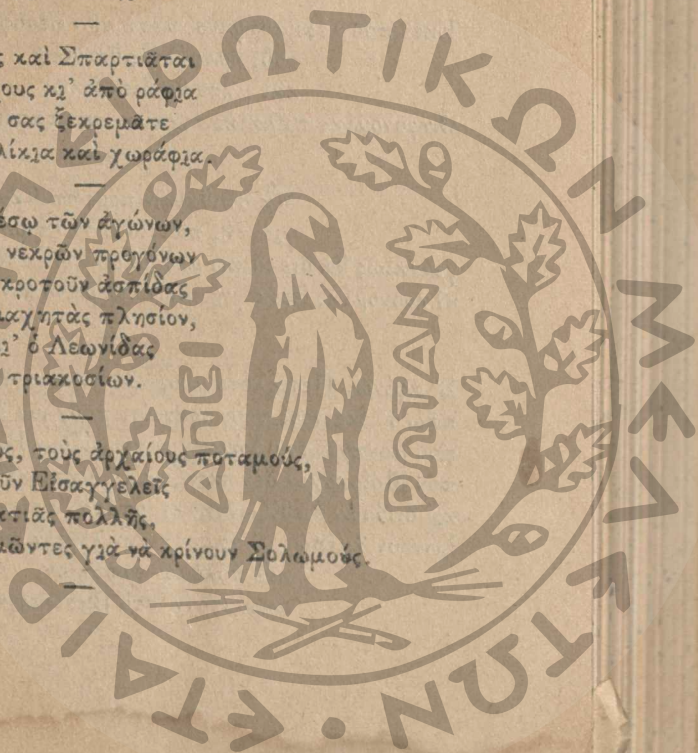
Ἑλληνας καὶ Σπαρτιάται
ἀπὸ τοίχους κ' ἀπὸ ράφια
τάρματά σας ξεκρεμάτε
γὰρ τσιφλίκια καὶ χωράφια.

Ἰτ' ἐν μέσῳ τῶν ἀγῶνων,
καὶ σκιαὶ νεκρῶν πρεσβύων
παλαιὰς κροτοῦν ἀσπίδας
εἰς τοὺς μαχητὰς πλησίον,
ἔρχεται κ' ὁ Λεωνίδας
μετὰ τῶν τριακυσίων.

Χαιρετῶ τοὺς Ταυγέτους, τοὺς ἀρχαίους ποταμούς,
κ' ἐξορμοῦν Εἰσαγγελεῖς
μετὰ στρατῶν πολλῶν,
τρέχουν κ' ἄλλοι Σολομώντες γὰρ νὰ κρίνουν Σολωμούς.

Πάλιν φρόνημα γενναῖον,
ἐτοιμάζονται στρατοί,
καὶ τὸν πόλεμον τὸν νέον
ὁ καθείς χειροκροτεῖ.

Ἰτε, παῖδες τῶν Ἑλλήνων,
ἐν τῷ μέσῳ τῶν κινδύνων.
Σπεύσετε μὲ δάφνης κλάδον,
καὶ μὲ νέα νταϊλίκια.

Βγαίνουν τόσoι, ποῦ τοὺς Πέρσας κατενίκησαν τὸ πάλαι,
χαῖρ' Εὐρώτα ποταμέ,
Λυμπερόπουλε μεγάλε
καὶ δεσπότη Σολωμέ.

Περικλέτο μου, σ' ἀφίνω... δός μου λιάρα, δός μου φέσα,
κάνε με κι' ἐμέν' ἀντάρτη,
κι' ἔγινε μόλα κι' ἔγινε λέσσα
να κινήσω γιὰ τὴν Σπάρτη.

ὦ λαμπρῶν πολέμων Μούσα,
πάω μέσα 'στὸ καμίνι...
τὸν Θεὸν παρακαλοῦσα
κάποιος πόλεμος νὰ γίνη.

Μόλις τῶπα καὶ 'στὴ μέση
πρόδαλε φουστανελάς
μὲ τὴν λιάρα, μὲ τὸ φέσι,
κι' ἔγινε κακὸς μπελάς.

Ἔχετε γειά, γειτόνισσας, καὶ σύ, κατσουλολγάρτη,
πηγαίνω γιὰ τὴν Σπάρτη.
Πάω, παιδιά, κρησφύγετον
νὰ κάμω τὸν Ταῦγετον,
καὶ νὰ ξεχάσω βάσανα καὶ νὰ ξεχάσω μόχθους
μὲ τοῦ μεγάλου ποταμοῦ τοὺς φλοίσθους καὶ τοὺς ρόχθους.

Πάω κι' ἐγὼ ν' ἀγωνισθῶ περὶ κληρονομίας
κι' ἐκεῖ παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ καθῶς Ἱερεμίας
θὰ κλαύσω γαίης δεσποτῶν καὶ θὰ θρηνησῶ μόνος
ἐν τῷ μνησθῆναι τῶν παθῶν τοῦ κάθε Μακεδόνα.

Ἐκεῖ Τυρταίων ἄσπαρα
φρενήρης θὰ τονίσω,
καὶ Μακεδόνων φάσματ' αἰ
κι' ἐγὼ θὰ λησμονήσω.

Ἐκεῖ ποῦ λές καθήμενος μετὰ τῶν φεσοφόρων
τοὺς ὀμοφύλους θὰ νικῶ
καὶ μήτε θὰ διεκδικῶ
κληρονομίας παλαιὰς ἀρχαίων προπατόρων.

Μὰ σπιθαμὴν πρὸς σπιθαμὴν
γιὰ τῆς πατρίδος τὴν τιμὴν
γενναίως θὰ διεκδικῶ μεθ' ὅλων τῶν ἀνδρῶν
κληρονομίας ἱερὰς γηπέδων καὶ μνηδρῶν.

Σ' ἀφίνω, Περικλέτο μου, καὶ σήμερα τρεχάτος
πάω σ' ἐκείνους τοὺς τρανοὺς, ποῦχουν ἐν κράτει κράτος,
ποῦ μοναχὰ τὸν Δήμαρχον γνωρίζουν Βασιλέα,
ποῦ Μοίραρχον δὲν σκιάζονται, μήτε κι' Εἰσαγγελέα,
κι' ὅποταν ἐρεθίζονται κι' ὅποταν τοὺς ἀρέση
ζώνουν ἀμέσως μ' ἄρματα τὴν λιγερὴ τῶν μέση,
καὶ πόλεμον ἐμφύλιον
κηρύττουν 'στὸ Βασίλειον.

Πάω 'ψηλά, ποῦ κυβερνοῦν τρανοὶ προνομιούχοι,
καὶ 'στῆς ψυχῆς τῶν τοὺς βρασμούς
γράφουν καὶ νόμους καὶ θεσμούς
σὲ φτερωτὸ τσαρούχι.

Πάω καὶ 'στ' ἄλλα κράτη μας, 'στὴν ἄλληρ ὠμηροσύνη,
'στὸν κάθε φεουδάρχη μας, 'στὸν κάθε βασιλίσκο,
δὲν θέλω πιά μπερδέματα μὲ τὴν Δικαιοσύνη,
μὰ μόνος μὲ τὰ χέρια μου τὸ δίκιο μου νὰ 'βρίσκω.

Φεύγω 'στὴ Σπάρτη, Περικλῆ... τὸ βῆμα μου ταχύνω,
κι' ὀρκίζομαι πῶς τάρματα δὲν θὰ τὰ καταισχύνω,
μὰ μόνος καὶ μετὰ πολλῶν
πρὸς τῆς πατρίδος τὸ καλὸν
καὶ σῶμα θύσω καὶ ψυχὴν
εἰς τῶν μαχῶν τὴν ἰαχὴν
γιὰ Σπαρτιάτας Σολωμούς καὶ γιὰ Λυμπεροπούλους,
περιφρονῶν στρατεύματα καὶ Θέμιδος Συμβούλους.

Ἔλα καὶ σύ 'στὸν πόλεμο, βρέ Περικλῆ σκαρτάδο,
ἐσὺ νὰ πᾶς μὲ τὸν γαμπρό κι' ἐγὼ μὲ τὸν κουνιάδο.

Π. — Σῦρε 'στὸ κράτος τοῦ πυρός,
γενναῖε Σπαρτιάτα,
καὶ γράφε μου λεπτομερῶς
τὰ φονικά μαντάτα.

Τῆς νίκης δάφνη σὲ καλεῖ,
βλαστὲ τοῦ Λεωνίδα,
πάρε κι' αὐτήν, βρέ Φασουλῆ,
τὴν ἐνδοξὸν ἀσπίδα,
καὶ δεῖξε τὴν 'στοὺς μαχητάς...
ἐμπρός, ἢ τὰν κἂν ἐπὶ τᾶς.

Ὁ Κοροφιάτης μὲ στρατὸν κατὰ τῶν Σπαρτιατῶν.

Τάλογο τάλογο, Σιμόπουλέ μου,
καὶ μᾶς ἐτρόμαξε βροντὴ πολέμου.
Τάλογο τάλογο τοῦ Μποναπάρτη
νὰ πάω 'γρήγορος μέσα 'στὴ Σπάρτη.

Τὸ δρῶν Βασίλειον ξανακινεῖται
κι' ἐγὼ φωνάζω πρὸς τὸν στρατόν:
μὲ τὸ πηλὴκιον τὸ νέον ἵτε
κατὰ τῶν νέων Σπαρτιατῶν.

Ἴτε, συντάγματα στεφανηφόρα,
ἐφ' ὅπλου λόγχην καὶ μάχας ἐμπρός,
σεῖς κυριεύσατε τὴν Σπάρτην τώρα,
κατ' ὁ κουνιάδος, κατ' ὁ γαμπρός.

Γιὰ τοὺς πολέμους τοὺς ἐμφύλιους
θέλομεν μόνον στρατῶν στελέχη,
μὰ γιὰ Βουλγάρους κι' ἐχθροὺς γελοίους
τὸ κράτος χρεῖαν αὐτῶν δὲν ἔχει.

Ὅποιος συλλάβῃ μὲ τσιριμόνια
κἂν τὸν κουνιάδο, κἂν τὸν γαμπρό,
θὰ τὸν φορτώσω χρυσὰ γαλόνια,
θὰ τοῦ κρεμάσω σπαθὶ λαμπρό.

Καὶ μὲ τὴν Σπάρτη γενναίως τᾶβαλα...
γίχια τί φέσταις καὶ πόσα ντράβαλα.
Πότε κι' ὁ γέρος μὲ πολεμεῖ,
πότε σταφίδες,
πότε σκνίδες,
πότε τῆς Σπάρτης οἱ Σολωμοί.

Πᾶν οἱ Καζάδες μας, πᾶν τὰ Σαντζάκια,
σύρτε νὰ σβύσετε τῆς Σπάρτης τζάκια,
κι' ἐκεῖ ποῦ τώρα μόλις ἀνάσαινα
'βγήκε κι' ἡ Σπάρτη σὺν τὴν Μπαρμπάσενα.

Ἴτε καὶ πάλιν, παῖδες Ἑλλήνων,
κι' ἐκ Ταῦγέτων ὑψικαρήνων
μᾶς βλέπουν τόσο δόξης αἰῶνες...
ἐμπρός ἢ σάλπιγξ... ταράμ ταρά...

σὲ κάθε λόγχῃ περάστε ζώναις,
τσαρούχια, φέσας, ἔ τσετσέ...

Ἀνταποκρίσεις ἐκείνων τῶν ἡρώων τῶν ξυλίων.

Ἐκ τῆς Σπάρτης. — Μετὰ φαίης εἶδα καὶ τὸν ποταμόν,
κι' ἦπα μέλανα ζωμόν.
Εἶδα καὶ τοὺς μαχομένους... 'στὴν σκοποβολὴν ἀσκοῦνται,
δὲν τοὺς πιάσουν χαλινόι,
μήτε νόμοι τωρινοί,
φκινεταὶ πῶς μὲ τοὺς νόμους τοῦ Λυκούργου διοικεῖνται.

Λυμπερόπουλος ὁ ρεχτής Σολωμὸν καταδιώκει,
σὺν νὰ λέμε μ' ἄλλους λόγους Κουροπάτην καὶ Κουρόκου.
Μάχη λέγουν πῶς θὰ γίνη, φήμη δὲ κυκλοφορεῖ
πῶς 'στὸ Μοῦκδεν ὁ κουνιάδος συνατῶς ὑποχωρεῖ,
πλὴν ὁ Δήμαρχος δὲν παίζει καὶ τὸν πέρνει μυρωδιά,
καὶ φωνάζει 'στοὺς στρατοὺς του: κυνηγεῖτε τὸν, παῖδιά.

Ἐξ ὁρέων ἀποκρήμων
χαιρὲ τὸν Σολωμόν,

καὶ τοῦ Σολωμοῦ τὸν ὕμνον
ἀναμέλπω μεθ' ἡμῶν.

Ἀπ' τὰ κόκκαλα βγαλμένη
τῶν Ἑλλήνων τὰ βαρεῖα,
καὶ σὰν πρῶτ' ἀνδρειωμένη
χαῖρε χαῖρε, ἑλευθεριά.

Μόνο γὰρ ψωμιοῦ καρθελῖα
τὴν ἀνδρείαν μας κεντᾶς,
γὰρ χωράφια καὶ γὰρ ἀμπέλια
πέρνεις ὅπλα καὶ βροντᾶς.

Μακεδόνων τάφους σκάβεις,
σκληρωμένων κοπιῶν,
καὶ παρῖναι καὶ ἀνάβεις
κληρονόμους ἀμπελιῶν.

Στέλλεται στρατὸς πολὺς.
Μοίραρχοι καὶ Εἰσαγγελεῖς,
καὶ φωνάζουν: ἐλεῖτε,
Μοίραρχε καὶ Εἰσαγγελεῦ!

Τὸν πυρρίχιον χορεύουν
Δήμαρχοι καὶ Σολωμοί,
καὶ ἀπ' τὸ Γύθειο γυρεύουν
νὰ τοὺς στείλῃ συνδρομή.

Μισθωτοὺς καθεὶς συνάζει,
πλὴν τὸ Γύθειον φωνάζει
πῶς οὐδέτερον θὰ μείνῃ
ἑτοῦ πολέμου τὸ καμίνι.

Χαῖρε πάλι, ποῦ γελάς
μὲ τουφέκια τραντακτά,
καὶ ἡ βαρύβρομος Ἑλλάς
τὴν Ἑλλάδα κατακτᾷ,
ποῦ μακρὸν τῆς πρωτεύουσας δίχως Ρήγα προσταγὴ
μόνη πόλεμον κηρύττει, μόνη συνθηκολογεῖ.

Ἐξ Ἀθηνῶν. — Βρὲ Φασουλῇ, σὲ τόσαις τριχυμῖαις
ἐγίναν εἰς τὸ Φάληρον λαμπραῖς λεμβοδρομίαις.

Ἐτρεχαν βάρκες ἑτά νερά
καὶ ἐμεῖς τῆς ἐκυττούσαμε,
ζήτω φωνάζαμε καὶ οὐρᾷ
καὶ τῆς χειροκροτούσαμε.

Φυσούσε μπάτης δυνατὸς καὶ ἔκανε τριχυμία,
μὰ μὲς ὅτῃς βάρκες τῆς λοιπαῖς ἐπρόβαλε καὶ μία,
καὶ ὁ Κόντες ὅλος χάρις
ἦταν σ' αὐτὴν βαρκάρη.

Μὲς ὅτῶν κυμάτων τοὺς ἀφροὺς ἐγύριζε σὰν σβοῦρα
καὶ ὁ Κόντες δὸς του καὶ ἔβγαζε τῆς βάρκας τὴν σβοῦρα,
νότες καὶ νομοσχέδια καὶ ὀργανισμοὺς στρατῶν
καὶ κάθε περιττόν,
καὶ ἔτσι περνοῦς ἐλεύθερος τὸν ἕνα καὶ ἄλλον κάθρο,
καὶ ὁ κόσμος ἐξεφώνιζε: Κόντε βαρκάρη, σκιάβο.

Μὰ καὶ ἄλλη βάρκα ἐπρόβαλε καὶ ἦταν σ' αὐτὴν βαρκάρης
ὁ Κορδονίδης τῶν θεσμῶν καὶ τῶν πολέμων Ἀρης.
Οἱ παπαφίγχοι μάϊνα, μάϊνα καὶ ὅλ' οἱ φλόχοι,
καὶ ὁ γέρος ἀγωνίζεται μετὰ τοῦ Θεοτόκη,
καὶ προσπαθεῖ, βρὲ Φασουλῇ, μὲ τρόπο νὰ τρακάρῃ
τὴν βάρκα τὴν περίφημη τοῦ Κόντε τοῦ βαρκάρη.

Γεῖά σου, τοῦ λένε, ποῦφθασες ἀπὸ τὴν Κηφισσιὰ
καὶ ἤλθες μὲ τὸ σκαρί. σου ὅτῃ σουσχοθαλασσιὰ.
Βγάλε, τοῦ λένε, τῶν θεσμῶν τὴν περιττὴν σβοῦρα,
βγάλε τοὺς λόγους ποῦδγαλες γιὰ τοὺτους, κολεστέ,
βγάλτους, καύμενε Θεοδώρη, γιὰ νὰ μὴν τᾶδρης σκοῦρα
καθὼς μ' ἐκείνον τὸν Μπερὺ καὶ μὲ τὸν Πρεσανσέ.

Κι' ἔτρεχαν οἱ βαρκάρηδες καὶ ἐγὼ κριτὴς τῶν ἐγίνα,
ὅταν κυττῶ, βρὲ Φασουλῇ,
καὶ ἐκείνον τὸν μουστακαλῆ,
ὅπου συχνάκις ἐρχετο μὲ βαρκὴ ἀπὸ τὴν Αἴνιν.
Κι' αὐτὸς ποῦ λες ἐσπίνετο μὲς ὅτῳ γιὰλὸ νὰ δρᾶσῃ
καὶ νὰ τοὺς ξεπεράσῃ.

Ὁ κόσμος ἐνεθάρρυνε καὶ αὐτὸν τὸν μουστακατὸ
καὶ ἔτρεχαν οἱ βαρκάρηδες μὲ δρόμο δυνατό,
καὶ ὅσοι τῆς βάρκας ἐβλεπαν νὰ γέρουν ἄνω κάτω
ἔαλίστηκαν ἀληθινὰ καὶ ἔκαναν ἐμετό.
Κι' ἐγὼ μεγάλην αἰσθανθεὶς ναυτίας ἀηδῶν
μονάχος μου πρὸς ἐμετὸν ἐπῆγα κατ' ἰδίαν.

Ἀπὸ τὴν Σπάρτην. — Στοὺς καιροὺς τοιαύτης εὐνομίας
μεγάλως μ' εὐχαρίστησες μὲ τὰς λεμβοδρομίας
τοῦ Κόντε, τοῦ Μουστακαλῆ,
καὶ τοῦ Κορδοναρέλου...
ὅτῃν Σπάρτην ἔρις μᾶς καλεῖ
περὶ σταφιδάμπελου.

Καὶ κλίνω γόνα ταπεινὸν
ὅτῳ Κύριον τῶν οὐρανῶν.
Σὺ μόνος ἴλεως γενοῦ
καὶ ἐπίβλεψον ἐξ οὐρανοῦ,
καὶ ἐπίσκεψαι παρακαλῶ
τὴν σταφιδάμπελον αὐτὴν,
καὶ σῶσε μὲς μὲ τὸ καλὸ
ἀπὸ τρομάραν περιττὴν.

Κι' ἐκ τοῦ Μιστρά μᾶς ἐστεῖλαν βοήθειαν προσφάτως
καὶ ὁ Λεωνίδας ἐκράξε πρὸς τῶν ἀρχῶν τὸ κράτος:
Ὡ ξεῖν ἀγγέλλειν πανταχοῦ τῆς γῆς τῶν παρρηχάδων
πῶς ἔνας καὶ ἕνας εἴμεθα
καὶ πάντες τῇδε κείμεθα
πειθόμενοι τοῖς ῥήμασι γαμβρῶν τε καὶ κουνιάδων.

Ἐντὸς ὀλίγου δέξου με ὅτῳ Ἀθηνῶν τὴν τρέλλα,
καὶ Σπαρτιάτου τωρινῶ θὰ φέρω φουστανέλα,
ποῦ νὰ τὴν βάξῃς, κούτεντέ,
καὶ νὰ φωνάζῃς: αἰντε ντε.

Ὡ τῆς Ἀθήνας εὐγενεῖς καὶ γκράν ἀριστοκράται,
σὰς χαιρετοῦν καὶ παλαιοὶ καὶ νέοι Σπαρτιάται,
καὶ Δήμαρχος καὶ Σολωμός, Ἅγις καὶ Κλεομένης,
καὶ ἴσως νάλθοῦν ὅτῃν Κηφισσιὰ νὰ παίξουν λουγ-τένους.